

Хороша дівчинка (Limited edition)

КУПИТИ

Коли хлопець Мії не з'являється на побачення, вона нерозважливо йде із загадковим незнайомцем до нього додому. Спочатку він здається безпечним варіантом на одну ніч. Та дівчина ще не знає, що скоїла найгіршу помилку в своєму житті.

Насправді ж Коліна Тетчера найняли викрасти Мію й доставити своєму босові. Але план летить шкереберть, коли Колін несподівано вирішує послухатися наказу й сховати полонену в далекій хатині.

Мати дівчини, Єва Деннетт, і детектив Ґейб Гоффман прагнуть попри все відшукати зниклу. Проте ніхто з них не готовий до емоційних переплетень, які зруйнують світ цієї сім'ї.

Є В А Д О

Коли дзвонить телефон, я сиджу в куточку на кухні й сьорбаю какао з кухлика. Поринувши в думки, дивлюсь у вікно на задній двір — у бік газону, який нині, на початку осені, усипаний листям. Здебільшого воно мертве, хоча де-не-де однаково марно тримається на гілках. Вечоріє. Небо затягнуте хмарами, а температура впала до п'яти градусів тепла. Я до цього не готова — дивуюся, куди це подівся час. Здавалося, ще вчора ми зустрічали весну, а невдовзі й літо.

Здрагаюся від дзвінка, хоч не сумніваюся, що це якась реклама, тому спершу навіть не завдаю собі клопоту встати зі стільця. Я насолоджуюся останніми кількома годинами тиші, що мені лишилися, перш ніж Джеймс гуркітливо ввірветься у вхідні двері й у мій світ. Мені аж ніяк не хочеться марнувати дорогоцінні хвилини на промову телемаркетолога, пропозиція якого мене взагалі не цікавить.

Дратівливе дзвеніння припиняється, а тоді починається знову. Я відповідаю, просто щоб телефон замовк.

— Алло? — кажу роздратованим голосом, тепер стоячи посеред кухні, притиснувшись стегном до кухонного острівця.

— Пані Деннетт? — питає жінка. На мить я думаю, чи не сказати їй, що вона помилилася номером, чи не закінчити розмову відразу ж, просто відчеканивши «не цікаво».

— Вона.

— Пані Деннетт, це Аянна Джексон, — раніше я вже чула це ім'я. Ми з нею не знайомі, але вона понад рік — невід'ємна частина життя Мії. Донька не раз повторювала її ім'я: «Ми з Аянною те, ми з Аянною се». Вона пояснює, звідки знає Мію, каже, що вони разом викладають у старших класах альтернативної школи в місті. — Сподіваюся, я вас ні від чого не відірвала, — додає вона.

Мені перехоплює дихання.

— Та ні, Аянно, я щойно зайшла додому, — брешу.

За місяць — тридцять першого жовтня — Мії виповниться двадцять п'ять. Вона народилася на Гелловін, тож, припускаю, Аянна звонить саме через це. Певно, хоче влаштувати вечірку — сюрприз? — для моєї доньки.

— Пані Деннетт, Мія сьогодні не з'явилася на роботу, — каже вона.

Цього я почути не очікувала. Мені потрібна якась мить, щоб оговтатися.

— Ну, мабуть, захворіла, — відповідаю я. Перша думка — прикрити Мію. У неї мала би бути поважна причина, щоб не прийти на роботу без попередження. Дочка в мене вільнодумна, так, але водночас надійна.

— Ви від неї не чули новин?

— Ні, — кажу, проте це й не дивно. Ми не розмовляємо днями, іноді тижнями. Відколи винайшли електронну пошту, нашою основною формою спілкування стало надсилати одна одній листи.

— Я телефонувала їй додому, однак відповіді не було.

— А повідомлення залишали?

— Не одне.

— І вона не передзвонила?

— Ні.

Я не надто уважно слухаю жінку на іншому кінці дроту. Натомість дивлюсь у вікно, спостерігаю, як сусідські дітлахи трусять блаженське дерево, щоб на них попадали залишки листя. Діти — мій годинник. Коли вони з'являються на задньому дворі, я знаю, що вже вечоріє і вони поприходили зі школи. Коли йдуть додому, це означає, що час братися за вечерю.

— А на мобільний?

— Перекидає на автовідповідач.

— А ви...?

— Так, залишила повідомлення.

— Ви впевнені, що вона не попереджала?

— Адміністрації нічого не сказала.

Я хвилююся, що в Мії будуть проблеми. Переживаю, що її звільнять. Те, що вона, можливо, уже в біді, ще не спало мені на думку.

— Сподіваюся, на роботі нічого страшного не сталося.

Аянна пояснює, що учні Мії на першому уроці нікому не сказали, що вчительки немає. Тільки під час другого уроку виявили, що Мія не на роботі, а замість неї ніхто не вийшов. Директор вирушив наглядати за порядком, поки не знайдуть заміну, і побачив на стінах графіті, нашкрябане дорогим художнім приладдям Мії, яке вона купила за власні гроші, коли адміністрація їй відмовила.

— Пані Деннетт, вам це не здається дивним? — питає Аянна. — На Мію це не схоже.

— О, Аянно, я певна, у неї є вагома причина.

— Наприклад?

— Я подзвоню в лікарні. У її районі є декілька...

— Я це вже зробила.

— Годі і друзям, — пропоную, хоча не знаю нікого з подруг Мії. Я мимохідь чула імена, як-от Аянна й Лорен, і знаю, що є якийсь хлопець із Зімбабве зі студентською візою, якого мають ось-ось вислати додому, і Мія вважає, що це дуже несправедливо. Але особисто я з ними не знайома, а прізвища чи інформацію розшукати непросто.

— Це я теж зробила.

— Вона знайдеться, Аянно. Це все просто непорозуміння. Може бути мільйон причин.

— Пані Деннетт, — каже Лянна, і саме в цей момент до мене доходить: щось трапилось. Мене ніби вдарили під дих, і спершу чомусь згадується, як я була вагітна Мією на восьмому-дев'ятому місяці й вона так сильно штовхалася, що крихітні ніжки й ручки можна було роздивитися крізь мою шкіру.

Я висуваю барний стілець, сідаю за кухонний острівець і згадую, що Мії от-от виповниться двадцять п'ять, а я ще й не думала, що їй подарувати. Не розмовляла з донькою про те, щоб організувати вечірку чи щоб ми всі разом — Джеймс, Грейс, Мія та я — забронювали столик у гарному ресторані в місті.

— То що ви пропонуєте? — питаю я. У трубці чути зітхання.

— Я сподівалася, що Мія з вами, — відповідає Аянна.

Рекомендована література

[Скажи, що
присягаєшся](#)

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ